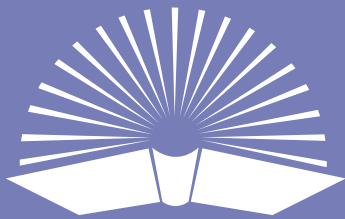

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
נשא

myshliach.net

נשא

לקו"ש חלק ב' ע' 13 ואילך
מתורגם ללה"ק

ויאדיר".

יב. לאור האמור, יובן גם ההבדל בין תורה למצוות ביחס לקטנים.

בכל המצוות פטורים הקטנים, ישנה, אמנם, מצוה משום חובת חינוך, אך זו אינה אלא מדברי סופרים²⁴, והמצוה היא על האב, לא על הקטן.

אך לגבי תורה נאמר²⁵: "מצות עשה מן התורה על האב ללמד את בנו הקטן תורה", והחויב הוא אף על הבן ש"חייב ללמוד את עצמו כשיכיר"²⁶.

הטעם לכך: מצוות הן בהגבלה, אולם תורה, שהיא בלתי מוגבלת, היא לכל ישראל.

יג. לפיכך, דרושה היתה במתן תורה ערבותם של הבנים²⁷. לגבי המצוות שנצטוו במרה, לא היה צורך בערבות, ודוקא לגבי מתן תורה היתה דרושה ערבות.

לפי זה יובן הדבר: עיקר מתן תורה

יא. אשר לפועל: יש להתמיד בלימוד התורה.

לא ללמוד כדי לצאת ידי השלחן ערוך, (שבסופו של דבר עלולה לבוא מסקנא שעל פי שלחן ערוך אפשר ללמוד גם פרק אחד שחרית ופרק א' ערבית), שכן נוסף על כך שעליו לדעת אם חשבנו תואם את השלחן ערוך, שיתכן הרי שלרשותו זמן רב יותר, ואז חייב גם על פי שלחן ערוך ללמוד יותר, – הרי גם כשנכונים חישוביו, הרי בגלל התענוג שבתורה עליו לשקוד בלימוד התורה.

אף אין לערוך חישובים, שגדול תלמוד, כדי לידע את המעשה, ואם כן, בשעה שמתעוררת שאלה יש ללמוד ולברר את הדין מהמקור, בחומש, גמרא, ראשונים ואחרונים עד לשלחן ערוך רבינו הזקן, ואילו כשלמעשה אין זה חשוב כל כך, אינו לומד. יש לדעת שעיקר ענין התורה, הוא תורה לשם תורה, ויש להמיד בתורה כל רגע, ו"יגדיל תורה

בכל סוגי האופנים בלימוד התורה, מהנעלה ביותר ועד הפחות ביותר, נאמר: "יגדיל תורה ויאדיר" ו"אותי אתם לוקחים".

זה גם הנאמר: "קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת", ואין אמת אלא תורה, בכל האופנים, לכל אשר יקראוהו, ב"אמת" שהיא התורה, – "קרוב ה'", לוקחים את עצמותו כביכול, שהרי, העצם – "כשאתה תופס במקצת מן העצם אתה תופס בכולו"³¹, העצם הוא בכל מקום בשוה.

טז. יתן ה' שנעסוק בלימוד התורה, בכל האופנים, ובכולם בבחינת "יגדיל תורה ויאדיר", שעל ידי כך תבא ה"הולדה", הנובעת מ"יום חתונתו – זה מתן תורה" – בדומה לעצמותו יתברך, ונבצע את בנין העולם³², בעשיית ה"מטה" – ובאמצעות ה"מטה" גם את ה"מעלה" – לדירה לו, יתברך.

* * *

יז. חג השבועות הוא זמן מסוגל להתחזקות בשמירת תקנת כ"ק מו"ח אדמו"ר ללימוד השיעורים, חומש, תהלים ותניא בכל יום. חומש: כל יום, פרשה בחומש עם פירש"י, יום ראשון – עד שני. יום שני – עד שלישי, וכיו"ב. תהילים: כל יום אחר התפלה שיעור תהלים כפי שנחלק לימי

לא היה לשם נתינת המצוות, אלא נתינת התורה, שחיובה גם על קטנים, וכיון שגם הקטנים מחוייבים בלימוד התורה, תלויה החשיבות דוקא בהם²⁸, וכמו שמסיים שם במדרש: "מפי עוללים ויונקים יסדת עוון".

יח. וזה גם ענין "תורת אמת", אמת הוא מאל"ף עד תי"ו, מהמדריגות הנעלות ביותר עד לפחותות, מצד אחד נקראת התורה "עומק רום", למעלה מלידע את המעשה, למעלה מהענינים הקשורים בעשיה, ומצד שני, ישנה התורה גם ב"עומק תחת", עד לקטנים שפטורים מן המצוות.

יט. האמור, הוא גם הסבר לכך, שמוצאים אנו הלשון "יגדיל תורה ויאדיר" לגבי שני קצוות הפכיים.

במקום אחד²⁹ מצוטט ביטוי זה לגבי מלמדי תינוקות – שאין ההלכה של השגת גבול אמורה בהם, משום "יגדיל תורה ויאדיר". המדובר הוא הרי באלו העוסקים בתחילת הלמוד, "עומק תחת".

במקום אחר³⁰, מופיע הביטוי לגבי סימני דג טהור, הגמרא אומרת: "כל שיש לו קשקשת – יש לו סנפיר". ולמה, אם כן, נאמר גם סנפיר? – "יגדיל תורה ויאדיר", וכאן, כבר, המדובר ב"תורה מבחינה עצמה" שלמעלה מ"לידע את המעשה".

בגאולה השלימה והאמיתית, וכנאמר ליעקב אבינו "נסעה ונלכה", שכן יהיה במהרה בימינו, ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו, שעל ידי לימוד התורה וקיום המצוות, ושמירת התקנות האמורות "ימשיכו" את משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים במהרה בימינו.

(משיחת חגה"ש, תשח"י)

יח. הטעם לכך שהתורה ניתנה במדבר הוא ללמדנו: כשם שמדבר, הוא מקום הפקר, ואין עליו אדון, כך גם התורה, אין עליה "בעל הבית", וכל אחד משתייך לתורה, וכשלומדה נעשית שלו.

ברם, מדוע, ניתנה תורה במדבר, "ארץ ציה ועיף בלי מים", בלי לבושים, בלי מזון ואפילו בלי מים, וכפי שכתוב שהמלבושים גדלו אצל ישראל במדבר, ומזונם היה המן, ומים נתן להם הקב"ה באמצעות סלע, שכן המדבר חסר כל; למה, ניתנה, אם כן התורה דוקא במדבר שמם?

משל של תורה מכוון הוא בכל פרט לנמשל. הכרח איפוא, לומר, כי כל הפרטים המצויים במדבר, קשורים במתן תורה, ואילו הטעם האמור מסביר רק פרט אחד, של "מקום הפקר", ולא את יתר הפרטים.

יט. כשמגיעים ללימוד התורה

החדש, – ב"לבוש" מובא על אמירת תהלים לפני התפלה, אבל זה ענין אחר, תקנת כ"ק מו"ח אדמו"ר היא, לומר ה"יום" תהלים אחר התפלה³³. תניא: כל יום שיעור בתניא כפי שנחלק לימי השנה³⁴.

חומש ניתן הרי בחג השבועות על ידי משה רבינו.

תהלים, שייך, הרי לדוד המלך, שבחג השבועות חל יום ההולדת ויום ההילולא שלו³⁵.

ו"תניא" שייך הרי לבעל שם טוב (שהרי גילוי תורת הבעש"ט הוא בחסידות חב"ד, ובתניא בפרט, וכידוע³⁶ הרמז בהסכמה לספר התניא, "זכעת ישמח ישראל בהגלות דברי קדשו"), שיום ההילולא שלו חל בשבועות.

זמן מסוגל, הוא איפוא, עתה, להתחזק בשיעורים אלו השוים לכל נפש, נוסף להתחזקות בשיעורי התורה בכלל, כל חד לפום שיעורא דיליה, שגם לכך, בכמובן, מתאים זמן חג השבועות, זמן מתן תורתנו, "כל התורה", גם מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש.

וע"י שמירת התקנה תהא "חתת"³⁷ (ראשי תיבות ח'ומש ת'הלים ת'ניא) אלקים על הערים", ויהא ה"ויסעו". נסיעה מתוך מנוחה לארץ ישראל

באלשיך³⁸ כתוב (ועל דרך זה בשו"ת הרמב"ם) שמאכלים מעודנים מעדנים את המוח –

ולאחר מכן ישב ללמוד.

כ. לשם כך באה ההוראה מנתינת התורה במדבר ארץ ציה ועיף בלי מים: שבנוגע לתורה, יש לסמוך על הקב"ה.

כשם שלמתן תורה יצאו ישראל ממצרים, למדבר, לארץ לא זרועה, מבלי לדעת כיצד יספקו צרכיהם – המן ניתן להם בזכות משה, עמוד הענן בזכות אהרן ומים בזכות מרים³⁹, ועליהם היה לסמוך על זכות שלשת הצדיקים, וכך דוקא, היו מוכנים לקבלת התורה.

זו הוראה לנו, שיש ללמוד תורה ולהשען על הקב"ה, ואז יתן השי"ת כל המצטרך בגשמיות וברוחניות.

(משיחת חגה"ש, תשי"א)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

צפות טענות על מניעות שונות המפריעות ללימוד, טענות שונות ומשונות.

כשבעל עסק נדרש לקבוע עתים לתורה, טוען הוא שאין זה מענינו. הוא בעל עסק, ושייך לנתינת צדקה וכיוצא בזה, אך לא ללימוד התורה.

הוא יודע, כי בעל עסק צריך להנתק מעסקיו ולהתפלל מנחה, וכידוע זוהי מעלת תפלת המנחה עד שגם^{37*} אלי' לא נענה אלא בתפלת המנחה, ולדידו הרי זו כבר התאמצות די גדולה, ולשם מה תובעים ממנו "לימוד תורה" דוקא?

כשמתבקש ללמוד פרשה בחומש עם רש"י – משמיע הוא טענה: החסידות דורשת, הרי, עבודה בסדר והדרגה. עליו, איפוא, קודם כל, למלא בשלימות כל עניניו, עד לתפלת המנחה, כאלוהו הנביא, ורק אחר כך יתעלה יותר. הוא אינו משתמט מלימוד חומש עם רש"י, או תניא, אך הכל בעתו, לכשיתפנה מעסקיו, וסדר מסודר.

הוא הדין ביחס ליושב אהל, כשדורשים ממנו "כל עצמותי תאמרנה", לא ימוש וגו' וכיוצא בזה – אינו מסתייג מכל זה, אך הוא טוען כי יש צורך בהכנות, מקודם, עליו לנוח כדי שיהא מוחו רגוע, כן עליו לשמור עצמו, לאכול מאכלים מעודנים וכו' –

נשא

מתורגם ללה"ק

"וַיְהִי בַיּוֹם כָּלֹת מֹשֶׁה לְהַקִּים אֶת הַמִּשְׁכָּן... וַיִּקְרִיבוּ נְשֵׂי־יִשְׂרָאֵל... שֵׁשׁ עֶגְלוֹת צָב וּשְׁנַיִ עֲשָׂר בָּקָר, עֶגְלָה עַל שְׁנֵי הַנְּשָׂאִים וְשׂוֹר לְאַחַד."

הַנְּשָׂאִים נָדְבוּ לַמִּשְׁכָּן אֶת הָעֶגְלוֹת לְנְשֵׂי־אֵת הַמִּשְׁכָּן, וְאֶת הַבָּקָר שְׁמוֹבִיל אֶת הָעֶגְלוֹת הָאֵלֶּה. בְּסֵף־הַכֹּל נָדְבוּ כָּל הַנְּשֵׂאִים בְּיַחַד שֵׁשׁ עֶגְלוֹת, כְּלוּמַר כָּל נְשֵׂא נָדַב חֲצֵי עֶגְלָה.

מִדּוּעַ נָדְבוּ הַנְּשֵׂאִים כָּל־כֶּף מְעֵט? הֲרֵי הַמִּשְׁכָּן הָיָה כְּבֵד מְאֹד וְעֲשׂוּי חֲלָקִים רַבִּים וְגְדוּלִים. מִדּוּעַ הִסְתַּפְּקוּ הַנְּשֵׂאִים בְּתַרוּמָה שֶׁל חֲצֵי עֶגְלָה וְלֹא נָדְבוּ יוֹתֵר?

בַּמִּשְׁכָּן, שֶׁהָיָה בְּנוֹי בְּעֲשִׂירוֹת וּבְהֶרְחָבָה, לֹא הָיָה אֶפְלוּ פָּרֵט אֶחָד קָטָן שֶׁלֹּא נִצַּל עַד תָּם. לֹא הָיָה בַּמִּשְׁכָּן אֶפְלוּ חֶלֶק אֶחָד מִיֵּתֵר. לְכָל פָּרֵט בַּמִּשְׁכָּן יֵשׁ תַּפְקִיד. גַּם לְעֶגְלוֹת שֶׁעֲלִיהֶן מוֹבֵל הַמִּשְׁכָּן יֵשׁ תַּפְקִיד מְגִדָּר, וְאֲסוּר שֶׁהֵן תִּהְיֶינָה יוֹתֵר מִמָּה שֶׁנִּחְוֶין.

הַנְּשֵׂאִים נָדְבוּ בְּדִיוֹק שֵׁשׁ עֶגְלוֹת, בְּמִדּוֹת מְסִימּוֹת, שֶׁהִתְאִימוּ לְצָרְכֵי־הֵם; הֵם לֹא נָדְבוּ יוֹתֵר עֶגְלוֹת, וְלֹא עֶגְלוֹת גְּדוּלוֹת יוֹתֵר.

הַעֲגָלוֹת שֶׁל הַמְשָׁכָן צָרִיכוֹת לְהִיּוֹת מְנַצְלוֹת בְּשִׁלְמוֹתָן,
וְלָכֵן, לְמִרּוֹת הַמֶּשָׂא הַכָּבֵד, נִדְּבוּ הַנְּשִׂאִים שֶׁשׁ עֲגָלוֹת,
וְלֹא יוֹתֵר.

אָמְרוּ חַז"ל: "כָּל מֵה שֶׁבָּרָא הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
בְּעוֹלָמוֹ, לֹא בָּרָא דָבָר אֶחָד לְבִטְלָה". כָּלֵל זֶה תִּקְרָה בְּכָל
זְמַן וּבְכָל מְקוֹם. כָּל פֶּרֶט שֶׁבָּרָא ה' בְּעוֹלָם יֵשׁ לוֹ מִטְרָה
וְיֵשׁ לוֹ תִּפְקִיד. דָּבָר לֹא נִבְרָא לְשׂוּא.

כַּשֵּׁם שֶׁבַּמְשָׁכָן כָּל פֶּרֶט נִצֵּל עַד תֵּם וְלֹא הָיָה חֵלֶק נוֹסֵף
אוּ מִיֵּתֵר, כִּי צָרִיף לְהִיּוֹת גַּם בַּמְשָׁכָן הַפֶּרֶטִי שֶׁבְּכָל אֶחָד
וְאֶחָד. עַל כָּל יְהוּדֵי לְהַקְפִּיד וּלְהַשְׁתַּדֵּל לְנִצֵּל הַיֵּטֵב אֶת
כָּל כַּחוֹתָיו וְאֶת כָּל כְּשָׁרוֹנוֹתָיו. עָלִינוּ לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּכָל
הַיְכָלֹת שֶׁנָּתַן לָנוּ הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. הֲרִי הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא לֹא נָתַן לָנוּ שׁוּם דָּבָר לְבִטְלָה.

גַּם הַזְּמַן שֶׁלָּנוּ לֹא נָתַן לָנוּ סֵתֶם כִּי. עָלִינוּ לְנִצֵּל כָּל
רִגְעַ. גַּם אִם מְלֵאנוּ עֶשְׂרִים וְשָׁלוֹשׁ שָׁעוֹת וְעוֹד חֲמִשִּׁים
וְתִשְׁעַ דְּקוֹת שֶׁל הַיְמָמָה, עָלִינוּ לְהַשְׁתַּדֵּל עוֹד שְׁגָם הַדְּקָה
הַבוֹדְדָת שֶׁנּוֹתְרָה לֹא תִחְלוֹף לְשׂוּא. עָלִינוּ לְנִצֵּל הַיֵּטֵב
אֶת הַזְּמַן.

(מעובד לפי 'לקוטי שיחות' חלק כח עמ' 40-48)

חג מתן תורה, אותו מציינים אנו בימים אלה ממש קשור בקשר מיוחד עם ילדי ישראל. ראשית בעת שנתן הקב"ה את התורה לעם ישראל אך ביקש ערבים לפני זה שיבטיחו את קיום התורה על ידי בני"י - לא הסתפק הוא באבות ובאמהות או בתנאים, עד שהציעו את הילדים כערבים ונתקבלה ההצעה.

עוד רואים אנו בכלל בנוגע ללימוד התורה, שבשונה מכל המצוות שילדים מקיימים אותם רק משום חינוך וכדומה - הרי שבנוגע ללימוד התורה ישנו חיוב על הילדים ללמוד תורה כל אחד כפי השגתו, וחיוב האב ללמד את בנו כבר בהיותו ילד צעיר

התמיהה:

וזה דבר ייחודי שאיננו מוצאים בשום מצווה אחרת אלא רק בנוגע ללימוד התורה - ונשאלת השאלה מדוע זה אכן כך. במה שונה לימוד התורה משאר המצוות שחיובם על הילדים הצעירים בדיוק הוא כמו שעל המבוגרים

הפתרון:

התורה, בשונה מכל המצוות, אינה מוגבלת בשום הגבלה. אין "שיעור" בלימוד התורה כמה ללמוד ולאיזה עומק. כולם מתאימים ושווים בלימוד התורה ודווקא משום כך רואים אנו את הקשר המיוחד גם לילדים, ואפילו למבוגרים ישנו חיזוק מכך שבחג השבועות מקבלים הם על עצמם החלטה טובה להתמסר יותר בנוגע ללימוד התורה - כל אחד כפי אפשרויותיו.

דודה של גיל ואריאלה הגיעה לבקר אותם מישראל והביאה איתה מזוודה מפוצצת ממתקים וחטיפים

"היה נהדר!" סיכמו בעיניים נוצצות למחרת בבוקר, "חייבים לעשות זאת שוב!" אמרו.

"נשארו לנו עוד מלא ממתקים" צייצה אריאלה הקטנה, "חחח לא חייבים לגמור הכל היום" צחקה רבקי. "תקחו לכם קצת ממתקים לשבת" הציעה להם אמא של גיל ואריאלה ונתנה להם 2 חטיפים. "וואי תודה!" שמח שמוליק ובחן את העטיפה מקרוב. "רק שנצטרך להזהר מאוד כשנפתח את החבילה" אמר, "למה? אתה מפחד שהיא תפוצץ? זה לא פצצה" צחק גיל. "לא... תסתכל בעצמך, כל העטיפה מלאה באותיות וכתוביות מכל הכיוונים" הסביר שמוליק. "נו ו.. אז מה?" לא הבין גיל.

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

הרוצה להכין תה בשבת, צריך לעשות זאת בכלי שלישי. כלומר יערה את המים החמים לכוס אחת (שהיא כלי שני), וממנה יערה את המים לכוס אחרת, שהיא כלי שלישי, ולתוך הכוס הזו יכניס את שקית התה. ואם הכינו מערב שבת תמצית תה נוזלית, מותר לשפוך אותה למים החמים שבכלי שני, שכן התמצית הנוזלית אינה מ'קלי הבישול', ומזיגתה לתוך הכוס אינה נראית כפעולת בישול.

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

לוי סגל - אוקריינה
חיים סגל - אוקריינה
מושקא בוטמן - קומבודיה
שינא חווה סגל - אוקריינה
לוי שטרסברג - קריריוג
יהודית ליצמן - קומבודיה

שונים מהארץ בהכשר מהודר שאי אפשר כמובן להשיג בפרומוסקה. ההתרגשות של הילדים הייתה בשיאה כשגיל ואריאלה הודיעו להם חגיגית על מסיבת ממתקים ענקית שתערך בביתם בשבוע הקרוב. שמוליק התלהב מהרעיון והציע לשדרג אותו למסיבת פיז'מות כיפית ומהנה!

אבא ואמא הסכימו לרעיון לאחר ששמעו שדודתם של גיל ואריאלה היא שומרת תורה ומצוות ואפשר לסמוך עליה שתשגיח היטב על הילדים.

וכך מאושרים עד השמיים הגיעו הילדים ערב אחד לבית של גיל ואריאלה כשכל אחד סוחב איתו פיג'מה ושמיכה. זו הפעם הראשונה שמסכימים להם לישון אצל חברים מהקהילה והם היו מרוגשים. על השולחן חיכו להם הממתקים הכשרים המובטחים ודודה של גיל

ואריאלה הכינה להם משחק חמוד. אחר כך הם ראו ביחד סרט של ניצוצות של קדושה, שיחקו קצת בעוד משחקים, ושמעו סיפורים מרתקים מהדודה

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

נושא / נושא

לא לפרוח

מה עושים עם חושך

אלוקיך", וכך היה גם לאחר הדיבור השני - אולם כיצד בכלל יכולים היו לשמוע את הדיבור השני לאחר שכבר אחרי הדיבור הראשון הרי פרוחה נשמתן כאמור? על זה מסבירים רז"ל שאחרי כל פעם שפרחה נשמתן באו המלאכים והחזירו הנשמה לגוף באמצעות הטל שעמו יחיו את המתים לעתיד לבוא. וכך אחרי כל דיבור ודיבור וחוזר חלילה.

קעת יש קצת להתבונן במעמד הזה. בני ישראל שעומדים למרגלות ההר חווים אור גדול ונפלא מהקב"ה בעת הדיבור הראשון, הנשמה לא מסוגלת להתמודד אתו ויוצאת מן הגוף. כאשר הנשמה חוזרת תשוב היא יוצאת אחרי הדיבור השני - משמע שהדיבור השני אורו גדול יותר ועוצמתי יותר מהראשון, שהרי מפעם לפעם כבר מתרגלים לכאורה ואם עדיין יוצאת הנשמה אות הוא וסימן כי מדובר באור גבוה ונעלה יותר.

אולם מהי הדברה? הראשונה לכאורה מדברת על מציאותו של הקב"ה - "אנכי השם אלוקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים וכו'". השני מדבר על איסור עבודה זרה. לכאורה אם כן הדברה הראשונה היא זו שאמורה להשפיע אור יותר גבוה ומדוע רואים אנו אם כן כאן להיפך?

מעלת הדיבור השני

הסבר הדבר נעוץ דווקא בעובדה שהדיבור השני עוסק בשלילת מציאות המנוגדת לרצון ה'. כי הרי לכאורה, כמו שפתחנו, לשם מה בכלל יצר

העולם שבו אנו חיים אותו ברא הקדוש ברוך הוא, עולם הזה הגשמי והחומרי - כשמו כן הוא: גשמי וחומרי. לא כל מה שיש בו נראה כלפי חוץ כחלק ממילוי רצונו של הקדוש ברוך הוא. ישנם דברים בעולם שאפילו נוגדים, לעתים, את רצונו של הקדוש ברוך הוא. ככה זה. יש חושך. גלו. גשמי וחומרי כמו שאמרנו.

אבל את זה צריכים בעצם להבין. כי למה זה כך? מדוע באופן כזה נברא העולם? ואם אכן ישנה מעלה דווקא בכזה אופן, כפי שניווכח, מהו וכיצד גם דורשים מאתנו חרף כל הבלבול והקושי להתמסר לרצון הקב"ה.

פרחה נשמתן

על מתן תורה בהר סיני, שאותו מציינים אנו בחג השבועות הימים אלה - מספרת התורה שעל כל דיבור ודיבור שיצא מפיו של הקב"ה - פרוחה נשמתן של בני ישראל. היינו: היו עשרה דיברות, ובכל דברה ודברה מחדש פרוחה נשמתן של היהודים.

מדוע? כיוון שהגוף הגשמי של בני ישראל שעמד למרגלות ההר, בעת שאמר הקב"ה את הדיבור - לא היה כלי לאור הגדול. הייתה בעצם כלות הנפש ורצון הנשמה להתנתק מן הגוף ולהתאחד עם הקב"ה. לכן על כל דיבור ודיבור בכל פעם יצאה הנשמה מן הגוף.

כך היה לאחר הדיבור הראשון "אנכי השם

להתגבר על הירידה ולמלא את רצונו של הקב"ה.

בזמננו היום

ואם נרצה לסכם לרגע את המסר הזה, עולה ממנו הוא שדווקא במקום שבמבט חיצוני נראה לכאורה כמו המקום הכי נחות והכי רחוק - דווקא בוא מאיר אור גדול הרבה יותר של הקב"ה, וכל זה בכדי להעניק לבני ישראל את הכוח והחיזוק להתמודד על זה.

בימים אלה עומדים אנו בעיצומן של ההכנות לקראת יום ההילולא העשרים וחמש של הרבי שלנו בגימל תמוז. החושך הגדול בעולם ענק הוא. עצם זה שאיננו יכולים לראות את הרבי זה למעלה מעשרים שנה, ועוד מעט כבר חצי יובל שזה מספר בלתי נתפס כלל - כשלעצמו כמו זועק את החושך הגדול שבו אנו שרויים.

אולם זאת עלינו לדעת. אמנם בחיצוניות זה נראה חושך, ובאמת יש כאן חושך, אבל במקביל בחושך הזה מאיר השפעות הרבי בצורה חזקה הרבה יותר - דווקא בכדי לתת לנו את הכוחות להתמודד עם החושך הזה ולא ליפול כלל לידי זרועות הייאוש.

נתנהג ונעשה ככל שביכולתנו בכדי שבקרוב ממש נזכה לומר לצרותינו די בהתגלות הרבי בפועל ממש למטה מעשרה טפחים. נאו ממש.

הקב"ה אפשרות שיוכל להתקיים בעולם דבר המנוגד לאחדות האלוקית?

אלא שזוהי הסיבה: הדבר נועד להביא לידי ביטוי את המעלה הגדולה של עבודת האדם, שגם במקום תחתון ונחות ביותר, שיש בו מקום למציאות של עבודה זרה, יהודי מגלה את האחדות האלוקית. והיינו לתת בחירה לאדם, לתת לו להתמודד עם אתגרים נוספים בכדי שחרף כל הקושי והניסיון - יבחר באור האלוקי.

אולם בכדי שיוכל האדם להתמודד עם העולם התחתון שאין תחתון למטה ממנו, הקב"ה נותן לו כוחות מיוחדים. ככל שהחושך גדול יותר, גם הגילוי מלמעלה מופלא ועצום יותר. נמצא אפוא שדווקא הדיבר השני מבטא התגלות אלוקית עליונה ומופלאה ביותר, שלמעלה מההתגלות שבדיבר הראשון.

כוח להתגבר

זו גם המעלה הפנימית הטמונה בחמשת הדיברות האחרונים, העוסקים בדברים פשוטים, שבין אדם לחברו - איסור רצה, גנבה וכדומה. דווקא מפני שהירידה כאן גדולה יותר, הדבר מבטא את הגילוי האלוקי העליון והמופלא שניתן לאדם, כדי שיוכל להתגבר על הירידה הזאת.

לכן כל דיבור ודיבור גרם לבני-ישראל מצב מחודש של 'פלות הנפש', עד שנזקקו שוב ושוב לטל תחייה עליון יותר. כי דווקא הירידה, סומנת בחובה את הגילוי האלוקי העליון ביותר, שבאמצעותו אנו יכולים

שאלות לשלח

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחичם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM

